

עד צעירי השיחים ושבילים ומשעולים;
 קול זה הוא צעקת כל דורש את זכותו
 לצבועו לנוצץ בו, לנגה זרחו, לחזותו;
 צעקת פרים, שדה ויער מפל פנה.
 מערפלי חתולתם וחביונם עורכים תחנה;
 צעקה זו, דרך קרבי שואפת למרומים.
 היא כה צעקת אלה הרואים עצמם כיתומים.
 עלובים, דרי אפל, געזבים מאור חמה,
 גענשים, ולא ידעו על מה זה ועד כמה;
 היא כה צעקה מקר-לילה, מיגונות פחדים.
 קול מקרפוף, מממגורה, קול פרחים, ורדים,
 קול פלים נשפכים, את, מגל או מחרשות
 מחלדות מטבח, מבקשות להיות יבשות;
 צעקת צאן ממכלה ובהמה מן הרפת.
 אשר אין לה מה להסתיר ולאור היא שואפת;
 צעקת נחל תם, תאות מימיו הזפים
 להשתקף עד היסוד בהחלצו ממחשפים;
 צעקת שעורה וחסה עורגות צמח בשדות
 צעקת גשר המחכה לשמוע קול צעדות,
 צעקת בצא מתאנה לשוב להיות יבשה,
 וקול כל מתעורר ודורש עבודה חדשה;
 צעקה זו היא כה צעקת עוזב מחשף ורפש.

כל נכסף לזהר, יופי, לבריאות גוף ונפש,
 קול כל שש לקראת פעלו בשעות אור נפלאות
 מקנה לויו שמש בחפצו לראות ולהראות —
 ובעת אשר אל קרבי חודרת היא ועולה
 צעקת כל בריה, זאת הקריאה הגדולה.
 אני מרחיב פה את נפשי ונותן לה בצרון,
 למען האדיר בה קולי בצאתו מן הגרון.
 ואני מחזיק עוד בקול, ושוהה רגע תחלה,
 מתקן עצמי בדי-כונה, פעומד בתפלה.
 ואחרי כן נפשי שוב מתכנסת, נלחצה
 ואני מרגיש: עוד מעט ופועל אדיר יצא;
 ואמונתי כה חזקה, כי בקראי: "כפריכו"
 תפול חשבת לילה כנפול חומת יריחו —

פסיונה

שנטקלר!

שנטקלר

— עד שמתרומם הוא כקול נצחון
 ובלקע שירי ועולה בגאווה, בבטחון;
 עד כי ברטט וחיל, לקול אשר פניו יקדם
 המזרח מאזין מקשיב —